Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (kaheksas koda)

13. juuni 2019*

Ühenduse disainilahendus – Kehtetuks tunnistamise menetlus – Registreeritud ühenduse disainilahendus, mis kujutab sõidukitele mõeldud sildihoidjat – Varasem disainilahendus – Tõendid avalikustamise kohta – Määruse (EÜ) nr 6/2002 artikkel 7 – Kehtetuks tunnistamise alus – Eristatavuse puudumine – Asjatundlik kasutaja – Autori vabadusaste – Erineva üldmulje puudumine – Määruse nr 6/2002 artikkel 6 ja artikli 25 lõike 1 punkt b

Kohtuasjas T-74/18,

Visi/one GmbH, asukoht Remscheid (Saksamaa), esindaja: *Rechtsanwalt* H. Bourree ja *Rechtsanwalt* M. Bartz,

hageja,

versus

Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Amet (EUIPO), esindajad: S. Hanne ja D. Walicka,

kostja,

teine pool EUIPO apellatsioonikoja menetluses oli

EasyFix GmbH, asukoht Viin (Austria),

mille ese on hagi EUIPO kolmanda apellatsioonikoja 4. detsembri 2017. aasta otsuse (asi R 1424/2016-3) peale, mis käsitleb EasyFixi ja Visi/one'i vahelist kehtetuks tunnistamise menetlust,

ÜLDKOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: koja president A. M. Collins, kohtunikud M. Kancheva (ettekandja) ja G. De Baere,

kohtusekretär: ametnik E. Hendrix,

arvestades hagiavaldust, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 6. veebruaril 2018,

arvestades vastust, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 25. aprillil 2018,

arvestades Üldkohtu kirjalikku küsimust hagejale ning vastust, mille hageja sellele küsimusele andis ja mis saabus Üldkohtu kantseleisse 4. jaanuaril 2019,

arvestades 7. veebruaril 2019 toimunud kohtuistungil esitatut,

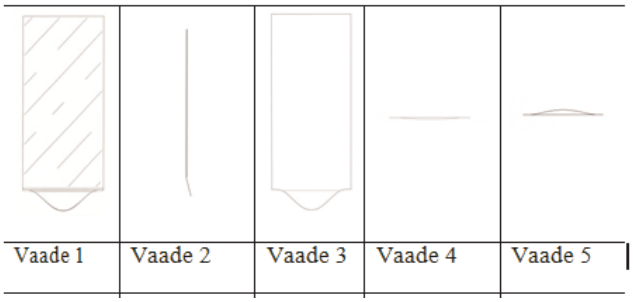
* Kohtumenetluse keel: saksa.

on teinud järgmise

otsuse

Vaidluse taust

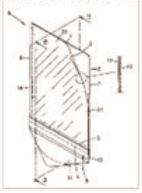
1 Hageja Visi/one GmbH esitas 28. novembril 2013 Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ametile (EUIPO) nõukogu 12. detsembri 2001. aasta määruse (EÜ) nr 6/2002 ühenduse disainilahenduse kohta (EÜT 2002, L 3, lk 1; ELT eriväljaanne 13/27, lk 142) alusel taotluse – mis rahuldati – registreerida numbri 1391114-0001 all ühenduse disainilahendus, mida on kujutatud järgmistel vaadetel:

2 Vaidlustatud disainilahendus on ette nähtud kasutamiseks järgmistes toodetes: „sildihoidjad, sõidukisildid“, mis kuuluvad 8. oktoobri 1968. aasta tööstusdisainilahenduste rahvusvahelise klassifikatsiooni Locarno kokkuleppe (muudetud kujul) klassi 20.03. Disainilahendus avaldati 10. veebruari 2014. aasta väljaandes *Bulletin des dessins ou modèles communautaires* nr 2014/026.

3 EasyFix GmbH esitas 27. juulil 2015 vaidlustatud disainilahenduse kehtetuks tunnistamise taotluse määruse nr 6/2002 artikli 25 lõike 1 punkti b alusel koostoimes sama määruse artiklitega 5 ja 6, põhjendusel et disainilahendus ei ole uudne ega eristatav.

4 Kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A–E esitas EasyFix muu hulgas dokumendid, mida EUIPO kirjeldas järgmiselt:

Lisa	Lühikirjeldus	Näidispilt
A	Müügisilte puudutav väljavõte internetist, http://www.eichner-org.de, prinditud 20. juulil 2015	
B	Teise poole 2010/2011. aasta kataloog	
C	Koopia kolmanda ettevõtja 2011. aasta kataloogist (väljavõtted)	
D	Müügisilte puudutav väljavõte internetist, http://www. eichner-org.de, prinditud 20. juulil 2015	
E	Koopia kasulikku mudelit puudutavast dokumendist	

5 3. juuni 2016. aasta otsusega rahuldas tühistamisosakond vaidlustatud disainilahenduse kehtetuks tunnistamise taotluse eristatavuse puudumise tõttu.

6 Hageja esitas 3. augustil 2016 määruse nr 6/2002 artiklite 55–60 alusel EUIPO-le tühistamisosakonna otsuse peale kaebuse.

7 EUIPO kolmas apellatsioonikoda jättis 4. detsembri 2017. aasta otsusega (edaspidi „vaidlustatud otsus“) kaebuse rahuldamata. Apellatsioonikoda leidis sisuliselt, et vaidlustatud disainilahendus ei ole eristatav. Esiteks tõdes ta, et kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A–E esitatud dokumendid olid varasema disainilahenduse avalikustamise tõendamiseks sobivad. Teiseks märkis ta, et vastandatud disainilahenduste asjatundlikud kasutajad on kaupmehed, kes soovivad oma tooteid sildistada, ning ettevõtetes ostude eest vastutavad isikud, kes ostavad selliseid hinnasildihoidjaid. Kolmandaks leidis ta,

et autori vabadus toodete „sildihoidjad, sõidukisildid“ väljatöötamisel on suur nii vormi kui ka kasutatava materjali seisukohast. Neljandaks märkis ta, et nende disainilahenduste erinevus on väga väike ega muuda toodete samasugust üldmuljet.

Poolte nõuded

8 Olles oma nõudeid selgitanud, mille kohta tehti märge kohtuistungi protokolli, palub hageja Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud ja apellatsioonikoja menetlusega kaasnenud kulud välja EUIPO-lt.

9 EUIPO palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

10 Hageja põhjendab oma hagi nelja väitega, millest esimene puudutab „varasema disainilahenduse“ avalikustamisega seotud tõendite ebaõiget hindamist, millega on rikutud määruse nr 6/2002 artikli 7 lõiget 1, teine määruse artikli 62 teise lause kohase õiguse olla ära kuulatud rikkumist, kolmas määruse artikli 62 esimesest lausest tuleneva põhjendamiskohustuse rikkumist ning neljas vaidlustatud disainilahenduse eristatavuse ebaõiget hindamist, millega on rikutud määruse artiklit 6 ja artikli 25 lõike 1 punkti b.

Esimene väide, et „varasema disainilahenduse“ avalikustamisega seotud tõendeid on hinnatud ebaõigesti, rikkudes määruse nr 6/2002 artikli 7 lõiget 1

11 Esimeses väites heidab hageja apellatsioonikojale ette, et ta tuvastas, et kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A–E esitatud dokumendid olid sobilikud tõendamaks „varasema disainilahenduse“ avalikustamist määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 1 tähenduses. Ta põhjendab seda väidet seitsme etteheitega.

12 Esimeses etteheites väidab hageja, et kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A ja D esitatud dokumendid ei tõenda „varasema disainilahenduse“ avalikustamist, kuna need dokumendid prinditi alles 20. juulil 2015, st pärast vaidlustatud disainilahenduse registreerimise taotluse esitamise kuupäeva.

13 Teises etteheites märgib hageja, et apellatsioonikoda leidis vaidlustatud otsuse punktis 17 seoses kehtetuks tunnistamise taotluse lisas B esitatud kataloogiga, et küsimus, kas esikaas kuulus tegelikult selle lisa teiste lehtede juurde, ei olnud asjakohane. Hageja väidab vastupidi, et tulenevalt kahtlustest selle suhtes, kas see esikaas kuulus ülejäänud kataloogi juurde, ei oleks tohtinud kogu lisa B arvesse võtta. Kataloogi osad, mis talle edastati, on üksnes lahtiste lehtede kogum. Segiaetud numeratsioon, kaks korda sama leheküljenumbri 2 kasutamine ja leheküljenumbri 31 esinemine nende kahe leheküljenumbriga 2 lehe vahel on piisavad, et tõendada, et lisas B sisalduvad materjalid ei kujutanud endast ühtset kataloogi ja neid ei olnud kunagi sellisena avaldatud. Lisaks on asjaolu, et samas kataloogis on viidatud erinevatele domeeninimedele ja elektroonilistele aadressidele (kord domeeninimi www.easyfix.co.at ja elektrooniline aadress info@easyfix.co.at, kord domeeninimi www.easyfix.at ja elektrooniline aadress info@easyfix.at), selgelt vastuolus levinud kogemusega. Peale selle ilmneb Austria domeeninimede registri (nic.at GmbH) väljavõttest, et domeeninime „www.easyfix.co.at“ ei ole

üldse registreeritud. Hageja vaidleb seega vastu sellele, et pealkirja „Preisauszeichnung“ (hinnakiri) ja samuti leheküljenumbrit 2 kandev lehekülg kõnealuses kataloogis tõepoolest avaldati ja avalikustati enne vaidlustatud disainilahenduse registreerimise taotluse esitamist.

14 Kolmandas etteheites ei ole hageja rahul sellega, et apellatsioonikoda järeldas vaidlustatud otsuse punktis 18, et kehtetuks tunnistamise taotluse lisas B esitatud kataloog avaldati 2010. aastal, põhjendusel et pealkirja „Juhtkiri“ kandval leheküljel oli märgitud, et kataloog „lasti välja aegsasti spetsiifilise messi „Automechanika 2010“ jaoks“. Tema hinnangul ei saa sellega isegi tõendada, et kõnealune reklaamdokument avaldati, ning veel vähem seda, mida see sisaldas ja millisel kuupäeval seda tehti. Ta lisab, et isegi kui tegemist on köidetud kataloogiga, millest EUIPO edastas talle üksnes segi aetud koopia, ei tõenda see siiski selle varasemat avaldamist esitletud sisuga.

15 Neljandas etteheites väidab hageja, et vaidlustatud otsuse punktis 19 pidas apellatsioonikoda ekslikult tõendatuks kehtetuks tunnistamise taotluse lisas C esitatud dokumendi varasemat avaldamist, kuigi tühistamisosakond õigusega ei võtnud seda arvesse ning kuigi tegemist võib olla kataloogi projektiga, mis saadeti EasyFixiga seotud äriühingule ja mida avalikkusele kättesaadavaks ei tehtud.

16 Viiendas etteheites väidab hageja, et vaidlustatud otsuse punktis 21 kinnitas apellatsioonikoda ebaõigesti, et kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A–D esitatud dokumentides esitatud näidispildid sisaldasid kõik sama BMW 520i Touringu andmelehte, ja järeldas sellest samuti ebaõigesti, et sel põhjusel puudutasid kõik vaidlustatud otsuse punktis 4 ära toodud sildihoidjad sõidukitele sama varasemat disainilahendust. Tema hinnangul ei võimalda identse (tüüp)teksti kasutamine teada saada, kas reklaamdokumendid üldse avaldati ainult asjaomase näidispildiga, kas need avaldati edastatud koosseisus ja millisel kuupäeval need avaldati. Hageja oletab, et tegemist on fiktiivse pakkumise tekstiga, mida kasutavad ka teised ettevõtjad, ja esitab lisas näidisena värske koopia samast pakkumise tekstist, mida kasutab üks teine ettevõtja, kes tarnib sildihoidjaid teist marki autodele.

17 Kuuendas etteheites väidab hageja, et vaidlustatud otsuse punktides 22 ja 31–35 lähtus apellatsioonikoda ekslikust eeldusest, et kõik kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A–E esitatud dokumendid näitavad ühte ja sama „varasemat disainilahendust“. Tema sõnul erineb lisa E lisadest B ja C eelkõige seeläbi, et kujutatud disainilahendusel on keeleosa ja silti sisaldava osa vahel selgelt näha ühendusjoon, mis ühendab keelekest silti sisaldava osaga.

18 Seitsmendas etteheites ei ole hageja rahul sellega, et vaidlustatud otsuse punktis 33 leidis apellatsioonikoda, et vastandatud disainilahendused seisnevad läbipaistvas pinnas. Kuigi hageja möönab, et kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A–D esitatud „varasem disainilahendus“ on täiesti läbipaistev, mitte ainult andmete esitamiseks mõeldud osas, vaid ka alumises osas, kus asub keeleke, leiab ta, et vaidlustatud disainilahendus just ei ole läbipaistev, nagu on näha „vaatel 1“, kuivõrd on kasutatud varjutamist.

19 EUIPO vaidleb hageja argumentidele vastu.

20 Määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 1 esimeses lauses on sätestatud, et sama määruse „[a]rtiklite 5 ja 6 kohaldamisel loetakse [varasem] disainilahendus avalikkusele kättesaadavaks tehtuks, kui see on pärast registreerimist või muul ajal avaldatud trükis, seda on esitatud näitusel, kasutatud kaubavahetuses või see on muul viisil avalikustatud kas enne [vaidlustatud disainilahenduse registreerimise taotluse esitamise] kuupäeva või [kui nõutakse prioriteeti, siis enne prioriteedikuupäeva], välja arvatud juhul, kui [liidus] tegutsevad asjaomase sektori ringkonnad ei oleks mõistliku ootuse kohaselt pidanud sellest tavapärase majandustegevuse käigus teada saama“.

21 Ei määruses nr 6/2002 ega komisjoni 21. oktoobri 2002. aasta määruses (EÜ) nr 2245/2002, millega rakendatakse määrus nr 6/2002 (EÜT 2002, L 341, lk 28; ELT eriväljaanne 13/31, lk 14), ei ole täpsustatud, milline on nende tõendite kohustuslik vorm, mille kehtetuks tunnistamise taotleja peab esitama, et tõendada varasema disainilahenduse avalikustamist enne vaidlustatud disainilahenduse

registreerimise taotluse esitamise kuupäeva. Sellest järeldub, et esiteks on kehtetuks tunnistamise taotlejal võimalik vabalt valida, milliseid tõendeid ta peab vajalikuks kehtetuks tunnistamise taotluse põhjendamiseks EUIPO-le esitada, ja teiseks on EUIPO kohustatud kõiki esitatud andmeid analüüsima, et järeldada, kas need tõepoolest tõendavad varasema disainilahenduse avalikustamist (vt selle kohta 9. märtsi 2012. aasta kohtuotsus Coverpla *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Heinz-Glas (pudel), T-450/08, ei avaldata, EU:T:2012:117, punktid 22 ja 23 ja seal viidatud kohtupraktika; 14. juuli 2016. aasta kohtuotsus Thun 1794 *vs.* EUIPO – Adekor (dekoratiivsed graafilised tähised), T-420/15, ei avaldata, EU:T:2016:410, punkt 26, ning 25. aprilli 2018. aasta kohtuotsus Euro Castor Green *vs.* EUIPO – Netlon France (varjav sõrestik), T-756/16, ei avaldata, EU:T:2018:224, punkt 32).

22 Peale selle ei saa varasema disainilahenduse avalikustamist tõendada tõenäosuse või oletustega, vaid see peab tuginema konkreetsetele ja objektiivsetele tõenditele varasema disainilahenduse tegeliku avalikustamise kohta turul. Lisaks tuleb kehtetuks tunnistamise taotleja esitatud tõendeid hinnata neid üksteisega kõrvutades. Nimelt, kui teatud tõendid võivad iseenesest olla varasema disainilahenduse avalikustamise tõendamiseks ebapiisavad, võivad need siiski muude dokumentide või muu teabega seostatult või koostoimes aidata kaasa avalikustamise tõendamisele. Lõpuks tuleb dokumendi tõendusliku väärtuse hindamiseks teha kindlaks selles sisalduva teabe tõenäolisus ja tõelevastavus. Arvesse tuleb võtta eeskätt dokumendi päritolu, selle koostamise asjaolusid, adressaati ja seda, kas dokumendi sisu arvestades näib see mõistlik ja usaldusväärne (vt 9. märtsi 2012. aasta kohtuotsus pudel, T-450/08, ei avaldata, EU:T:2012:117, punktid 24–26 ja seal viidatud kohtupraktika; 14. juuli 2016. aasta kohtuotsus dekoratiivsed graafilised tähised, T-420/15, ei avaldata, EU:T:2016:410, punkt 27, ning 25. aprilli 2018. aasta kohtuotsus varjav sõrestik, T-756/16, ei avaldata, EU:T:2018:224, punkt 33).

23 Disainilahendus loetakse avalikustatuks, kui avalikustamisele viitav pool on tõendanud avalikustamise asjaolusid. Nimetatud eelduse kummutamiseks peab avalikustamist eitav pool õiguslikult piisavalt tõendama, et mõistliku ootuse kohaselt võisid juhtumi asjaolud takistada seda, et Euroopa Liidus tegutsevad asjaomase sektori ringkonnad saavad kõnealustest asjaoludest tavapärase majandustegevuse käigus teada (vt selle kohta 21. mai 2015. aasta kohtuotsus Senz Technologies *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Impliva (vihmavarjud), T-22/13 ja T-23/13, EU:T:2015:310, punkt 26; 15. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus Promarc Technics *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – PIS (uksedetail), T-251/14, ei avaldata, EU:T:2015:780, punkt 26, ning 27. veebruari 2018. aasta kohtuotsus Gramberg *vs.* EUIPO – Mahdavi Sabet (mobiiltelefoni kest), T-166/15, EU:T:2018:100, punkt 22).

24 Varasema disainilahenduse avalikustamise tõendamiseks tuleb seega läbi viia kaheetapiline analüüs, mille käigus kontrollitakse esiteks, kas kehtetuks tunnistamise taotluses esitatud tõendid tõendavad ühelt poolt disainilahenduse avalikustamise asjaolusid ja teiselt poolt seda, et avalikustamine oli vaidlustatud disainilahenduse taotlemise kuupäevast või prioriteedikuupäevast varasem, ning teiseks juhul, kui vaidlustatud disainilahenduse omanik on väitnud vastupidist, kontrollitakse, kas liidus tegutsevad asjaomase sektori ringkonnad võisid mõistliku ootuse kohaselt nendest asjaoludest tavapärase majandustegevuse käigus teada saada, kuna vastasel juhul käsitatakse avalikustamist toimetuna ja seda ei võeta arvesse.

25 Nendest kaalutlustest lähtuvalt tuleb analüüsida, kas käesolevas asjas leidis apellatsioonikoda õigusega, et tõendid, mis EasyFix kehtetuks tunnistamise taotluses esitas, olid sobivad tõendamaks disainilahenduse avalikustamise asjaolusid, ja seda, et avalikustamine oli varasem.

26 Kõigepealt väärib märkimist, et käesoleva juhtumi asjaoludel on kuupäev, millest tuleb lähtuda selle hindamisel, kas avalikustamine oli varasem, vaidlustatud disainilahenduse registreerimise taotluse esitamise kuupäev, st nagu eespool punktis 1 mainitud, 28. november 2013 (edaspidi „asjakohane kuupäev“).

27 Apellatsioonikoda asus vaidlustatud otsuse punktides 17–22 seisukohale, et kehtetuks tunnistamise taotluse lisas B esitatud dokument oli müügikataloogi originaal ja et küsimus, kas selle kataloogi esikaas kuulus tegelikult sama kataloogi ülejäänud lehtede juurde, ei olnud faktide hindamisel asjakohane. Apellatsioonikoda märkis, et kataloogi leheküljel 2 esines võrdluseks kasutatud disainilahendus, mis on ära toodud eespool punktis 4, ja et kataloogi juhtkirjas, mis asus leheküljel 1 ja seega samal leheküljel, kus näidispilt, oli selgitatud, et kataloog „lasti välja aegsasti spetsiifilise messi „Automechanika 2010“ jaoks“. Apellatsioonikoda järeldas sellest, et kataloog avaldati 2010. aastal, kuid täpsustas samas, et avaldamise täpset kuupäeva ei ole vaja tuvastada, kuna vaidlustatud disainilahenduse registreerimist taotleti novembris 2013. Lisaks leidis ta, et juhtkirjas viidati asjaolule, et „uus, parendatud veebileht www.easyfix.at on veebis üleval“, ja et see seletas ka ebakõla esikaanel kasutatud domeeninime ja leheküljel 2 mainitud domeeninime vahel. Peale selle lisas apellatsioonikoda, et tal ei ole ka kahtlusi, et kehtetuks tunnistamise taotluse lisas C esitatud dokument, st kataloogi osaline koopia pärines aastast 2011; et taotluse lisas E esitatud dokumendis sisaldunud skemaatiline kirjeldus kasuliku mudeli kohta avaldati veebruaris 2012 Saksa patendiväljaandes ja tehti seega avalikkusele kättesaadavaks hiljemalt sellel kuupäeval; et sõidukitele mõeldud sildihoidjad, mis on ära toodud eespool punktis 4, puudutasid kõik sama disainilahendust; ning et taotluse lisades A–D esitatud näidispildid sisaldasid kõik sama BMW 520i Touringu andmelehte. Ta järeldas sellest, et kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A–E esitatud dokumendid olid sobilikud, et tõendada varasema disainilahenduse avalikustamist määruse nr 6/2002 artikli 7 lõike 1 tähenduses.

28 Üldkohus peab otstarbekaks analüüsida kõigepealt teist ja neljandat etteheidet, mis puudutavad kehtetuks tunnistamise taotluse lisades B ja C esitatud dokumentide tõendusliku väärtuse hindamist.

29 Mis puudutab teist etteheidet, millega hageja seab kahtluse alla kehtetuks tunnistamise taotluse lisas B esitatud dokumendi tõendusliku väärtuse, siis tuleb teha järgmised täpsustused seoses selle lisaga, mille originaaliga Üldkohus tutvus apellatsioonikoja toimiku paberversioonis. Selles toimikus ei sisalda lisa B tegelikult mitte ühte, vaid kahte kataloogi: esiteks EasyFixi „kataloog 2010/11“, mis koosneb 128 leheküljest ja kahest tugevdatud kaanest, ning teiseks EasyFixi kataloog „News 2010“, mis koosneb 31 nummerdatud leheküljest ja viimasest leheküljest millel numbrit ei ole. Hageja lisas hagiavaldusele väljavõtted nendest kahest kataloogist.

30 Toimiku materjalidest nähtub, et kehtetuks tunnistamise taotluses viitas EasyFix kahele kataloogile, mis kandsid pealkirju „EasyFix 2010/11“ ja „EasyFix News 2010“ ja mida ta esitles enda omadena (*unseren Katalogen*), ning et ta lisas sellele taotlusele mõlema kataloogi originaali. EUIPO edastas taotluse hagejale tähitud kirjaga koos lisade skaneeritud koopiaga 210 leheküljel.

31 Tuleb tõepoolest tõdeda, nagu ilmneb ka EUIPO vastuse punktist 26, et teadmata põhjusel ei ole apellatsioonikoja elektroonilises toimikus, mis skaneeriti ja edastati hagejale, eespool punktide 29 ja 30 nimetatud kahe kataloogi leheküljed õiges järjekorras.

32 Tuleb siiski märkida, et kõik nende kahe kataloogi leheküljed edastati hagejale skaneeritud koopiana. Lisaks mainis hageja menetlusdokumendis, milles ta kirjeldas apellatsioonikojale esitatud kaebuse põhjendusi, EasyFixi viidet kehtetuks tunnistamise taotluse lisas B esitatud kataloogidele kui „[tema] kataloogidele“ „EasyFix 2010/11“ ja „EasyFix News 2010“, mistõttu ei saa hageja õiguspäraselt väita, et ta ei teadnud, et lisa B sisaldas kahte kataloogi, mitte ainult ühte.

33 Peale selle selgituse tuleb märkida, et EasyFixi „kataloogi 2010/11“ leheküljel 2 (ja apellatsioonikoja elektroonilise toimiku leheküljel 212), mis kannab pealkirja „Preisauszeichnung“ (hinnakiri), esineb vaidlustatud otsuse punktis 4 ja eespool punktis 4 ära toodud pilt, mida on esitletud kui varasema disainilahenduse avalikustamist.

34 Sellega seoses piisab, kui tõdeda kõigepealt seoses avalikustamise asjaolude tõendamisega, et „kataloogi 2010/11“ lehekülg 2, millel on kujutatud sõidukitele mõeldud sildihoidjat, mis on ära toodud vaidlustatud otsuse punktis 4 seoses kehtetuks tunnistamise taotluse lisaga B, võimaldas apellatsioonikojal tuvastada selle disainilahenduse avalikustamise. Seejärel, mis puudutab selle tõendamist, et avalikustamine oli varasem, siis võimaldas sama kataloogi lehekülg 1, mis on lehekülje 2 teisel küljel ning mis sisaldab juhtkirja ja selles mainitud kuupäevi, st „Zum Start der Automechanika 2010“ („Automechanika 2010“ alguseks) ja „Ab 2011 werden in Deutschland“ (alates 2011 Saksamaal), apellatsioonikojal tõendite hindamisel viga tegemata järeldada, et kõnealuse disainilahenduse avalikustamine leidis aset 2010. või hiljemalt 2011. aastal, kuid igal juhul enne asjakohast kuupäeva, st 28. novembrit 2013. See on seda enam nii, kuna tõendeid avalikustamise asjaolude ja selle kohta, et avalikustamine oli varasem, kinnitavad lisas B esitatud kataloogi „News 2010“ lehekülg 3 ja väljavõte AHB 2011. aasta kataloogist, mis sisaldub kehtetuks tunnistamise taotluse lisas C.

35 Lisaks tuleb sama moodi sellega, mida märkis EUIPO oma vastuse punktis 29, asuda seisukohale, et ei ole nõutav, et kataloogi iga lehekülg tuleks esitada tõendina, vaid võib esitada väljavõtteid sellisest kataloogist, ilma et esitatud lehekülgede tõenduslik väärtus seetõttu tingimata väheneks. Seega, arvestades esitatud tõendeid nende kogumis, eelkõige „kataloogi 2010/11“ lehekülgi 1 ja 2, ei olnud apellatsioonikoda kohustatud selle kataloogi esikaant eraldi hindama.

36 Peale selle tuleb märkida, et erinevate lehekülgede küljendus, värv ja sisu langevad kokku viisil, mis võimaldab järeldada, et need leheküljed kuulusid köidetud kataloogidesse „kataloog 2010/11“ ja „News 2010“, nagu EasyFix väitis. Ükskõik, millisel põhjusel on domeeninimed, mis on märgitud kataloogi leheküljel 1, mis sisaldab juhtkirja, ja kataloogi leheküljel 2, millel on kujutatud varasemat disainilahendust, ehk ühelt poolt www.easyfix.at ja teiselt poolt www.easyfix.co.at, erinevad, see ei välista, et mõlemad leheküljed pärinevad samast „kataloogist 2010/11“, kuna tegelikult on tegemist sama lehe kahe erineva küljega. Austria domeeninimede registri väljavõte, mis on lisatud hagiavaldusele, ei ole seega asjakohane.

37 Kuivõrd hageja väljendas kohtuistungil üksnes kahtlusi EasyFixi esitatud kataloogide olemasolu ja autentsuse suhtes, tuleb tõdeda, et niisugustest kahtlustest ei piisa, et seada kahtluse alla omavahel kokkusobivaid kaudseid tõendeid, nagu EasyFixi kataloogid ja AHB kataloog, mille EasyFix esitas ja millest apellatsioonikoda lähtus selle järeldamisel, et avalikustamise asjaolud on tõendatud, seda enam, et hageja väited EasyFixi esitatud kataloogidega võimaliku manipuleerimise kohta ei ole tõendatud ja tema argument vande all antud seletuste puudumise kohta läheb vastuollu kehtetuks tunnistamise taotleja õigusega vabalt valida, milliseid tõendeid esitada (vt selle kohta 17. mai 2018. aasta kohtuotsus Basil *vs*. EUIPO – Artex (jalgrattakorvid), T-760/16, EU:T:2018:277, punktid 47–49 ja 53).

38 Üldkohus, kelle käsutuses on apellatsioonikoja toimiku paberversioon, tõdeb igal juhul, et kehtetuks tunnistamise taotluse lisas B on esitatud EasyFixi kaks originaalkataloogi ja nende leheküljed on järjest nummerdatud. Lisaks oli hagejal kohtuistungil võimalik tutvuda nende kahe kataloogi originaalidega. Üldkohtu palvel kinnitas ta, et „kataloogi 2010/11“ originaali leheküljel 2 on fotod tootest, millele EasyFix tugineb, ning selle lehe teisel küljel ehk leheküljel 1 on viited aastatele 2010 ja 2011 ning samal kahepoolsel lehel esinevad domeeninimed www.easyfix.at ja www.easyfix.co.at. Ta kinnitas ka, et EasyFixi teise kataloogi „News 2010“ originaali leheküljel 3 on kujutatud toodet, millele EasyFix tugineb, koos kuupäevaga 31. august 2010 joonealuses märkuses. Need kinnitused kanti kohtuistungi protokolli.

39 Lõpuks tuleb küll kahetsusega märkida, et EUIPO haldusteenistus edastas hagejale kehtetuks tunnistamise taotluse lisas B esitatud kaks kataloogi segiaetud numeratsiooniga, mis ei vastanud originaalkataloogide lehekülgede järjekorrale, kuid niisugune asjaolu ei saa siiski varasema disainilahenduse avalikustamise tõendamisel kahtluse alla seada vaidlustatud otsuse õiguspärasust

seoses sõidukitele mõeldud sildihoidja – mis on vaidlustatud otsuse punktis 4 ära toodud seoses B lisaga ja täpsemalt nende dokumentide tõendusliku väärtusega – avalikustamise asjaolude ja selle tõendamisega, et avalikustamine oli varasem.

40 Teine etteheide tuleb seega tagasi lükata.

41 Mis puudutab kolmandat etteheidet, milles hageja ei ole rahul, et apellatsioonikoda tegi järelduse rahvusvahelise messi „Automechanika 2010“ mainimisest kehtetuks tunnistamise taotluse lisas B esitatud „kataloogi 2010/11“ juhtkirjas, siis tuleb tõdeda, et asjaolu, et juhtkirjas on rahvusvahelist messi mainitud ja et juhtkiri asub kataloogi leheküljel 1, st teisel küljel kataloogi leheküljest 2, millel on kujutatud sõidukitele mõeldud sildihoidjat, mis on ära toodud vaidlustatud otsuse punktis 4 seoses lisaga B, võimaldab asuda seisukohale, et selle disainilahenduse avalikustamine toimus 2010. aastal või hiljemalt 2011. aastal. Lisaks tuleb märkida, et mõlemat lisas B esitatud kataloogi tuleb vastavalt eespool punktis 22 viidatud kohtupraktikale hinnata tervikuna ja koostoimes kõikide esitatud tõenditega ning nende kuupäeva võib seega kindlalt pidada asjakohasest kuupäevast varasemaks. Peale selle ei ole hageja viidanud millelegi, mis võimaldaks kahelda selles, et katalooge tõepoolest levitati 2010. aastal – teise kataloogi puhul rahvusvahelise messi tarbeks – või hiljemalt 2011. aastal.

42 Neljanda etteheite kohta, milles hageja kinnitab eelkõige, et tühistamisosakond jättis kehtetuks tunnistamise taotluse lisas C esitatud dokumendi õigusega arvesse võtmata, tuleb kõigepealt märkida, et 3. juuni 2016. aasta otsuses ei leidnud tühistamisosakond, et see dokument oli sobimatu panustama koondhinnangu andmisel sõidukitele mõeldud sildihoidja avalikustamise tõendamisse, vaid asus lihtsalt seisukohale, et avalikustamise asjaolud ja see, et avalikustamine oli asjakohasest kuupäevast varasem, olid juba tõendatud muu teabega. Lisaks tuleb tõdeda, et tõenditele koondhinnangu andmisel on kõnealune dokument samuti asjakohane tõend. Väljavõttel AHB kataloogist on nimelt samal esilehel näha korraga nii sõidukitele mõeldud sildihoidjat kui ka aastaarv 2011. Pealegi ei kinnita miski hageja väidet, et ettevõtjate kontsernis, millesse kuulub EasyFix, on tavapärane avaldamata katalooge omavahel vahetada.

43 Kõige eespool toodu põhjal tuleb järeldada, et sõidukitele mõeldud sildihoidja – mis on esitatud EasyFixi „kataloogi 2010/11“ leheküljel 2 ja vaidlustatud otsuse punktis 4 ära toodud seoses kehtetuks tunnistamise taotluse lisaga B (vt punkt 4 eespool) – avalikustamise asjaolud on selle kataloogiga piisavalt tõendatud, samamoodi nagu see, et avalikustamine oli varasem. Neid tõendeid kinnitavad ka täiendavad materjalid, nagu EasyFixi kataloog „News 2010“, mis on samuti lisas B, ja väljavõte AHB kataloogist, mis on esitatud kehtetuks tunnistamise taotluse lisas C. Järelikult leidis apellatsioonikoda õigesti, et disainilahenduse avalikustamise asjaolud ja see, et avalikustamine oli varasem, on tõendatud lisadega B ja C, mis sisaldavad kuupäevastatud katalooge.

44 Sellest järeldub, et esimene, viies, kuues ja seitsmes etteheide, mis puudutavad kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A, D ja E esitatud dokumente või vaidlustatud disainilahenduse vaadet 1, tuleb tagasi lükata, kuna need ei saa olla edukad.

45 Kõigil neil põhjustel ei võimalda hageja etteheited seada kahtluse alla vaidlustatud otsuse õiguspärasust seoses nende tõendite hindamisega, mis puudutavad disainilahenduse avalikustamise asjaolusid ja seda, et avalikustamine oli asjakohasest kuupäevast varasem. Pealegi ei ole hageja ei tõendanud ega isegi väitnud, et käesoleva juhtumi asjaolud võisid mõistliku ootuse kohaselt takistada seda, et liidus tegutsevad asjaomase sektori ringkonnad saavad kõnealustest asjaoludest tavapärase majandustegevuse käigus teada. Kuna puuduvad vastupidised kaudsed tõendid, mis oleksid võimaldanud asuda seisukohale, et kõnealuseid katalooge ei levitatud spetsialiseerunud ringkondades, võis apellatsioonikoda viga tegemata järeldada, et varasem disainilahendus oli avalikustatud.

46 Esimene väide tuleb seega põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Teine väide, et on rikutud määruse nr 6/2002 artikli 62 teise lause kohast õigust olla ära kuulatud

47 Hageja väidab, et apellatsioonikoda rikkus tema õigust olla ära kuulatud, kuna ta ei andnud talle võimalust võtta kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A ja D esitatud dokumentide suhtes seisukohta, enne kui apellatsioonikoda tugines neile vaidlustatud otsuses (eelkõige punktides 31–35), ning seda vastupidi tühistamisosakonnale, kes ei võtnud neid arvesse „kuupäevastamata fotodena“, kuna nende printimise kuupäev oli vaidlustatud disainilahenduse esitamise kuupäevast hilisem. Hageja väidab, et kui apellatsioonikoda oleks andnud talle võimaluse oma seisukohta väljendada, oleks ta võinud esile tuua asjaolu, et tegelikku varasemat avaldamist ei olnud toimunud, ja oleks lisaks võinud „end ka [nende lisade] vastu kaitsta“.

48 EUIPO vaidleb hageja argumentidele vastu.

49 Määruse nr 6/2002 artikli 62 teise lause kohaselt võivad EUIPO otsuste aluseks olla üksnes põhjused või tõendid, mille kohta huvitatud isikutel on olnud võimalik esitada oma seisukoht. Selle sättega on kehtestatud ühenduse disainilahenduste õiguses kaitseõiguste järgimise üldpõhimõte. Vastavalt sellele liidu õiguse üldpõhimõttele tuleb ametiasutuste otsuste adressaatidele, kelle huve märkimisväärselt riivatakse, anda tegelik võimalus oma seisukoha esitamiseks. Õigus olla ära kuulatud laieneb kõikidele faktilistele või õiguslikele asjaoludele, mis on otsuse aluseks, kuid mitte haldusorgani poolt kavandatavale lõplikule seisukohale (vt 27. juuni 2013. aasta kohtuotsus Beifa Group *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Schwan-Stabilo Schwanhäußer (kirjutusvahendid), T-608/11, ei avaldata, EU:T:2013:334, punkt 42 ja seal viidatud kohtupraktika; 9. veebruari 2017. aasta kohtuotsus Mast-Jägermeister *vs.* EUIPO (joogitopsid), T-16/16, EU:T:2017:68, punkt 57, ning 21. juuni 2018. aasta kohtuotsus Haverkamp IP *vs.* EUIPO – Sissel (jalamatt), T-227/16, ei avaldata, EU:T:2018:370, punkt 67).

50 Käesolevas asjas tuleb kõigepealt märkida, et tühistamisosakond ei kvalifitseerinud kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A ja D esitatud dokumente „kuupäevastamata fotodena“ asjasse puutumatuteks tõenditeks. Vastupidi, tühistamisosakond tuvastas varasema disainilahenduse avalikustamise hoopis muude tõendite alusel, mistõttu ei olnud vaja neid lisasid eraldi käsitleda (vt eespool punkt 43).

51 Seejärel väärib mainimist, et apellatsioonikojal oli õigus rajada vaidlustatud otsus vaidlustatud disainilahenduse ning kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A ja D esitatud dokumentides ära toodud disainilahenduse võrdlusele. Määruse nr 6/2002 artikli 60 lõikest 1 nähtub nimelt, et talle esitatud kaebuse alusel vaatab apellatsioonikoda kehtetuks tunnistamise taotluse tervikuna uuesti sisuliselt läbi nii õiguslikust kui ka faktilisest aspektist. See tähendab, et apellatsioonikoda võib tugineda kehtetuks tunnistamise taotleja viidatud varasemate disainilahenduste seas mis tahes disainilahendusele, olemata seotud tühistamisosakonna otsuse sisuga ja olemata kohustatud sellega seoses konkreetseid põhjendusi esitama (vt selle kohta 14. juuni 2011. aasta kohtuotsus Sphere Time *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Punch (paela külge kinnitatud kell), T-68/10, EU:T:2011:269, punkt 13 ja seal viidatud kohtupraktika). Käesoleval juhul puudub vaidlus selle üle, et kehtetuks tunnistamise taotluse põhjendamiseks tugines EasyFix lisades A ja D esitatud dokumentidele.

52 Neil asjaoludel oli apellatsioonikoda kohustatud vastavalt hageja õigusele olla ära kuulatud andma talle võimaluse esitada oma seisukohad kõikide toimikusse kuuluvate asjakohaste faktiliste ja õiguslike asjaolude kohta. Hagejal oli aga küllaldaselt võimalusi seda kogu menetluse vältel teha, sh seoses kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A ja D esitatud dokumentidega.

53 Seevastu eespool punktis 49 viidatud kohtupraktika kohaselt ei olnud apellatsioonikoda enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist kohustatud hagejat ära kuulama tema kavandatud lõpliku seisukohaga, mille lahutamatu osa oli hinnang kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A ja D esitatud dokumentidele.

54 Teine väide tuleb seega põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide, et on rikutud määruse nr 6/2002 artikli 62 esimesest lausest tulenevat põhjendamiskohustust

55 Hageja väidab, et apellatsioonikoda rikkus oma põhjendamiskohustust, kui ta vähimagi põhjenduseta kinnitas vaidlustatud otsuse punktis 19, et tal ei ole kahtlusi, et kehtetuks tunnistamise taotluse lisas C esitatud dokument pärines 2011. aastast, kuigi hageja oli eelnevalt vaielnud vastu sellele, et taotluse lisades A–C esitatud dokumendid avaldati varem, ja oli ka esitanud kaudseid tõendeid varasema avaldamise ümberlükkamiseks. Arvestades, et apellatsioonikoda tugines vaidlustatud otsuses (eelkõige punktides 22, 31, 32 ja 35) ka lisas C esitatud näidispildile, oleks ta pidanud selgitama, miks ta vastupidi hageja seisukohale leidis, et selles lisas esitatud dokument oli avaldatud varem ja kujutas endast tõendit varasema avalikustamise kohta.

56 EUIPO vaidleb hageja argumentidele vastu.

57 Määruse nr 6/2002 artikli 62 esimese lause kohaselt peavad EUIPO otsused olema põhjendatud. Kõnealusel põhjendamiskohustusel on sama ulatus nagu ELTL artiklist 296 tuleneval kohustusel, mille kohaselt peab põhjendusest selgelt ja üheselt nähtuma akti vastuvõtja arutluskäik. Nimetatud kohustusel on kaks eesmärki: esiteks peab olema huvitatud isikutel oma õiguste kaitsmiseks võimalik mõista võetud meetme põhjuseid ja teiseks peab liidu kohtul olema võimalik kontrollida otsuse õiguspärasust (vt 25. aprilli 2013. aasta kohtuotsus Bell & Ross *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – KIN (käekella korpus), T-80/10, ei avaldata, EU:T:2013:214, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika). Küsimust, kas otsuse põhjendused vastavad nendele nõuetele, tuleb hinnata mitte ainult selle sõnastust, vaid ka konteksti ja kõiki asjaomase valdkonna õigusnorme silmas pidades (9. veebruari 2017. aasta kohtuotsus joogitopsid, T-16/16, EU:T:2017:68, punkt 58, ja 14. märtsi 2018. aasta kohtuotsus Gifi Diffusion *vs.* EUIPO – Crocs (kingad), T-424/16, ei avaldata, EU:T:2018:136, punkt 29).

58 Siiski ei saa apellatsioonikodadelt nõuda, et nad esitaksid põhjendused, mis ammendavalt ja ükshaaval järgiks kõiki arutluskäike, mida pooled nende menetluses on väljendanud. Põhjendused võivad seega olla kaudsed, tingimusel et need võimaldavad huvitatud isikutel mõista põhjuseid, mille tõttu apellatsioonikoja otsus vastu võeti, ja annavad pädevale kohtule kontrolli teostamiseks piisavalt teavet (25. aprilli 2013. aasta kohtuotsus käekella korpus, T-80/10, ei avaldata, EU:T:2013:214, punkt 37; 4. juuli 2017. aasta kohtuotsus Murphy *vs.* EUIPO – Nike Innovate (elektroonilise käekella rihm), T-90/16, ei avaldata, EU:T:2017:464, punkt 19, ja 29. novembri 2018. aasta kohtuotsus Sata *vs.* EUIPO – Zhejiang Auarita Pneumatic Tools (värvipüstol), T-651/17, ei avaldata, EU:T:2018:855, punkt 21). Põhjendusi, mida ei ole selgelt väljendatud, võib seega arvesse võtta, kui need on nii huvitatud isikute kui ka pädeva kohtu jaoks ilmselged (vt 14. märtsi 2018. aasta kohtuotsus kingad, T-424/16, ei avaldata, EU:T:2018:136, punkt 35 ja seal viidatud kohtupraktika).

59 Käesolevas asjas tuleb märkida, et kehtetuks tunnistamise taotluse lisa C sisaldab koopiat AHB 2011. aasta kataloogi kaanest, millel on esitatud varasem disainilahendus ja pealkiri „Katalog 2011“ (kataloog 2011). Sellepärast kirjeldaski apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 4 kõnealuses lisas esitatud dokumenti kui „[k]oopia[t] kolmanda ettevõtja 2011. aasta kataloogist (väljavõtted)“ ning see on hagejale teada ja ta ei ole sellele ka vastu vaielnud. Seetõttu võis apellatsioonikoda ka vaidlustatud otsuse punktis 19 tõdeda, et ta „tal ei ole ka kahtlusi, et lisas C [esitatud dokument, st] ühe kataloogi osaline koopia pärines 2011. aastast“. Selline järeldus ilmneb selgelt, kui tutvuda selle dokumendiga, millele on märgitud „kataloog 2011“ ja mis edastati hagejale. Selles kontekstis ei olnud ükski täiendav põhjendus nõutav. Pealegi võib eespool punktis 58 viidatud kohtupraktika kohaselt põhjendusi, mida ei ole selgelt väljendatud, arvesse võtta, kui need on nii huvitatud isikute kui ka pädeva kohtu jaoks ilmselged. Nii on see selgelt käesolevas asjas seoses aastaarvu 2011 märkimisega lisas C esitatud dokumendile.

60 Peale selle väärib ka meeldetuletamist, et apellatsioonikoda ei rajanud oma järeldust varasema avalikustamise kohta üksnes kehtetuks tunnistamise taotluse lisas C esitatud dokumendile, vaid see dokument on esitatud tõenditele koondhinnangu andmisel ainult üks asjaolu, mis on asjakohane eelkõige avalikustamise hetke kindlakstegemiseks. Peamine tõend avalikustamise kohta on tegelikult kehtetuks tunnistamise taotluse lisas B esitatud dokument (vt eespool punktid 42 ja 43).

61 Kolmas väide tuleb seega põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Neljas väide, et vaidlustatud disainilahenduse eristatavust on hinnatud ebaõigesti, rikkudes määruse nr 6/2002 artiklit 6 ja artikli 25 lõike 1 punkti b

62 Neljandas väites heidab hageja apellatsioonikojale ette, et ta hindas vaidlustatud disainilahenduse eristatavust ebaõigesti. See väide sisaldab kahte etteheidet, millest esimene puudutab autori vabadusastet disainilahenduse väljatöötamisel ja teine vastandatud disainilahenduste võrdlemist, arvestades, millist tähelepanu asjatundlik kasutaja pöörab nende erinevusele.

63 EUIPO vaidleb hageja argumentidele vastu.

64 Vastavalt määruse nr 6/2002 artikli 25 lõike 1 punktile b võib ühenduse disainilahenduse kehtetuks tunnistada üksnes selles sättes loetletud juhtudel, nimelt kui see ei vasta sama määruse artiklites 4–9 sätestatud tingimustele. Tuleb täpsustada, et erinevalt selle määruse artikli 25 lõike 1 punktides c–g nimetatud kehtetuks tunnistamise alustest võib punktides a ja b nimetatud kehtetuks tunnistamise alustele üldjuhul tugineda igaüks.

65 Määruse nr 6/2002 artikli 4 lõike 1 kohaselt kaitstakse disainilahendust ühenduse disainilahendusena üksnes juhul, kui see on uudne ja eristatav. Vastavalt sama määruse artikli 6 lõike 1 punktile b loetakse disainilahendus eristatavaks, kui sellest asjatundlikule kasutajale jäänud üldmulje erineb kõigist neist disainilahendustest jäänud üldmuljest, mis on avalikkusele kättesaadavaks tehtud enne kuupäeva, mil esitati registreerimistaotlus, või – kui nõutakse prioriteeti – enne prioriteedikuupäeva. Määruse artikli 6 lõikes 2 on lisatud, et eristatavuse hindamisel võetakse arvesse autori vabadusastet disainilahenduse väljatöötamisel. Määruse põhjenduses 14 on täpsustatud, et disainilahenduse olemasolevatest disainilahendustest eristatavuse hindamisel tuleb arvesse võtta selle toote laadi, mille jaoks disainilahendust kasutatakse või milles see sisaldub, ning eelkõige tööstusharu, millesse see kuulub.

66 Kohtupraktika kohaselt nähtub eespool viidatud sätetest, et ühenduse disainilahenduse eristatavuse hindamine toimub sisuliselt neljast etapist koosneva analüüsi teel. Selle analüüsi käigus tehakse esiteks kindlaks nende toodete tööstusharu, milles või mille puhul kasutamiseks on disainilahendus ette nähtud, teiseks tehakse lähtuvalt toodete otstarbest kindlaks nende asjatundlik kasutaja ja asjatundlikku kasutajat silmas pidades tehakse kindlaks see, mil määral on ta kursis asjaomaste toodete varasemate kunstiliste lahendustega ja kui tähelepanelik ta on sarnaste ja erinevate aspektide suhtes disainilahenduste võrdlemisel, kolmandaks tehakse kindlaks disainilahenduse väljatöötamisel autoril olnud vabadusaste, mille mõju eristatavusele on pöördvõrdeline, ning neljandaks tehakse seda arvesse võttes kindlaks tulemus, mis saadakse nende üldmuljete võimaluse korral otsesel võrdlemisel, mis jäävad asjatundlikule kasutajale vaidlustatud disainilahendusest ja mis tahes varasematest disainilahendustest, mis on avalikkusele kättesaadavaks tehtud, eraldi võetuna (vt selle kohta 7. novembri 2013. aasta kohtuotsus Budziewska *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Puma (hüppav kaslane), T-666/11, ei avaldata, EU:T:2013:584, punkt 21 ja seal viidatud kohtupraktika; 10. septembri 2015. aasta kohtuotsus H&M Hennes & Mauritz *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Yves Saint Laurent (käekotid), T-525/13, EU:T:2015:617, punkt 32, ning 21. juuni 2018. aasta kohtuotsus jalamatt, T-227/16, ei avaldata, EU:T:2018:370, punkt 22).

67 Käesoleval juhul puudub vaidlus selle üle, et sektor, mida vastandatud disainilahendused puudutavad, on „sildihoidjate, sõidukisiltide“ sektor. Kordamööda tuleb analüüsida asjatundlikku kasutajat, autori vabadusastet ja nendest disainilahendustest jäävate üldmuljete võrdlust.

Asjatundlik kasutaja

68 Hageja ei esita konkreetset etteheidet asjatundliku kasutaja kohta, nagu apellatsioonikoda on selle määratlenud. Hagiavalduse punktides 49 ja 55 vaidlustab ta siiski apellatsioonikoja järelduse, mille kohaselt asjatundlik kasutaja ei pööra „erilist tähelepanu“ teatud erinevustele, kuna selles järelduses ei ole arvesse võetud kõnealuse kasutaja „teadmiste taset“. Seega tuleb kindlaks teha asjatundliku kasutaja teadmiste ja tähelepanelikkuse tase, millest oleneb tema võime tajuda vastandatud disainilahenduste erinevusi.

69 Mõistet „asjatundlik kasutaja“ käsitlevast kohtupraktikast nähtub esiteks, et „kasutajaks“ olemine tähendab, et asjaomane isik – olgu tegemist lõppkasutaja või professionaalist ostjaga – kasutab toodet, milles disainilahendus sisaldub, selle toote otstarbe kohaselt. Teiseks viitab määratlus „asjatundlik“ sellele, et olemata disainer või tehniline ekspert, tunneb see kasutaja asjaomases sektoris olemasolevaid erinevaid disainilahendusi, tal on teataval määral teadmisi nende disainilahenduste tavaliste elementide kohta ning tulenevalt oma huvist asjaomaste toodete vastu on tema tähelepanelikkuse tase neid tooteid kasutades suhteliselt kõrge. See asjaolu ei tähenda siiski, et väljaspool asjaomase toote kasutamise käigus omandatud kogemust suudab asjatundlik kasutaja toote tehnilisest funktsioonist tulenevaid välimuse aspekte suvalistest aspektidest eristada (vt selle kohta 20. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus PepsiCo *vs.* Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, punkt 59; vt selle kohta samuti 22. juuni 2010. aasta kohtuotsus Shenzhen Taiden *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Bosch Security Systems (sideseadmed), T-153/08, EU:T:2010:248, punktid 46–48, ja 21. juuni 2018. aasta kohtuotsus jalamatt, T-227/16, ei avaldata, EU:T:2018:370, punkt 37).

70 Mõistest „asjatundlik kasutaja“ tuleb seega aru saada nii, et see jääb kaubamärgiõiguses kasutatava mõiste „keskmine tarbija“ – kellelt ei eeldata mingeid eriteadmisi ja kes oma ebatäiusliku mälu tõttu üldiselt ei võrdle vastandatud kaubamärke otseselt – ning patendiõiguses kasutatava mõiste „spetsialist“ – kes on põhjalike tehniliste teadmistega ekspert – vahele. Niisiis võib mõistest „asjatundlik kasutaja“ aru saada nii, et see tähistab mitte keskmiselt tähelepanelikku kasutajat, vaid kasutajat, kes on kas tulenevalt isiklikust kogemusest või asjaomast sektorit puudutavatest ulatuslikest teadmistest erilise valvsusega (20. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus PepsiCo *vs.* Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, punkt 5; 21. juuni 2018. aasta kohtuotsus jalamatt, T-227/16, ei avaldata, EU:T:2018:370, punkt 36, ja 29. novembri 2018. aasta kohtuotsus värvipüstol, T-651/17, ei avaldata, EU:T:2018:855, punkt 20). Mis puudutab asjatundliku kasutaja tähelepanelikkuse taset, siis kuigi ta ei ole piisavalt informeeritud, mõistlikult tähelepanelik ja arukas keskmine tarbija, kes tajub disainilahendust tavaliselt tervikuna ega uuri selle eri detaile, ei ole ta ka ekspert ega spetsialist, nagu „oma ala meister“, kes oleks võimeline üksikasjalikult tähele panema vähimaidki erinevusi, mis võivad vastandatud disainilahenduste puhul esineda (vt selle kohta 20. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus PepsiCo *vs.* Grupo Promer Mon Graphic, C-281/10 P, EU:C:2011:679, punkt 59).

71 Käesoleval juhul määratles apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktis 26 vastandatud disainilahenduste asjatundlikud kasutajad kui kaupmehed, kes soovivad oma tooteid sildistada, ning ettevõtetes ostude eest vastutavad isikud, kes ostavad selliseid hinnasildihoidjaid, st sõidukitele mõeldud sildihoidjaid. Tuleb tõdeda, et selles määratluses, millele hageja pealegi ei ole vastu vaielnud, puuduvad vead.

72 Mis puudutab asjatundliku kasutaja teadmiste ja tähelepanelikkuse taset, siis nähtub eelkõige eespool punktides 69 ja 70 viidatud kohtupraktikast ja vaidlustatud otsuse punktist 25, et isegi kui sellisel võrdlusisikul on asjaomases sektoris olemasolevatest erinevatest disainilahendustest teatud tasemel

teadmised ja kui ta näitab nende kasutamisel üles suhteliselt suurt tähelepanelikkust ja erilist valvsust, ei ole ta ekspert ega spetsialist, nagu „oma ala meister“, kes oleks võimeline üksikasjalikult tähele panema vähimaidki erinevusi, mis võivad vastandatud disainilahenduste puhul esineda.

Autori vabadusaste

73 Esimeses etteheites ei ole hageja rahul sellega, et apellatsioonikoda pidas vaidlustatud otsuse punktis 27 autori vabadusastet toodete „teabetahvlid [või sildihoidjad], sõidukisildid“ väljatöötamisel „suureks“ nii vormi kui ka kasutatava materjali seisukohast. Hageja hinnangul on vabadusaste väga väike ja sellele kehtivad nii vormi kui ka suuruse osas piirangud. Arvestades, et paber, mis sellesse sisestatakse, sisaldab sõiduki andmeid ja hinda, peab toote algkuju kohustuslikult olema ristkülik. Samuti on suuruse ja mõõtmete puhul tingimata nõutav, et need jääksid vahemikku nähtavuse tagamiseks minimaalsest A 4-formaadist maksimaalse formaadini, mis sõltub mõõtmetest, mis on sõiduki aknaklaasidel, mille siseküljele kinnitatakse sildihoidja. Seega on autori vabadusaste suuresti piiratud esiteks ettenähtud kasutusega (sisestatakse vähemalt A 4-formaadis paberileht, millel on märgitud sõiduki andmed ja hind) ja teiseks sõiduki aknaklaaside mõõtmetega.

74 Kohtupraktikast nähtub, et autori vabadusastet disainilahenduse väljatöötamisel määratletakse eelkõige lähtudes sellest, milliseid piiranguid seavad toote või selle osa tehnilisest funktsioonist tulenevad kohustuslikud omadused või milliseid piiranguid seavad selle toote suhtes kehtivad õiguslikud nõuded. Nimetatud piirangud toovad kaasa selle, et teatud omadused muutuvad tavapäraseks ja on asjaomase toote jaoks kasutatavate paljude disainilahenduste puhul ühised (18. märtsi 2010. aasta kohtuotsus Grupo Promer Mon Graphic *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – PepsiCo (ümmarguse reklaameseme kujutis), T-9/07, EU:T:2010:96, punkt 67; 9. septembri 2011. aasta kohtuotsus Kwang Yang Motor *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Honda Giken Kogyo (sisepõlemismootor), T-10/08, EU:T:2011:446, punkt 32, ja 21. juuni 2018. aasta kohtuotsus jalamatt, T-227/16, ei avaldata, EU:T:2018:370, punkt 54).

75 Üldist disainisuunda ei saa siiski pidada autori vabadust piiravaks teguriks, kuna just autori vabadus on see, mis võimaldab tal avastada uusi vorme, uusi suundi või isegi olla olemasoleva suuna kontekstis uuendusmeelne (13. novembri 2012. aasta kohtuotsus Antrax It *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – THC (kütteradiaatorid), T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592, punkt 95). Nimelt küsimus, kas disainilahendus järgib üldist disainisuunda või mitte, on asjakohane kõige enam asjaomase disainilahenduse esteetilise tajumise seisukohast ja võib seega olenevalt olukorrast mõjutada disainilahendust sisaldava toote turuedu. Seevastu on niisugune küsimus asjakohatu disainilahenduse eristatavuse analüüsimisel, mille käigus kontrollitakse, kas disainilahendusest jääv üldmulje eristub varem avalikustatud disainilahendustest jäävast üldmuljest, sõltumata esteetilistest või kaubanduslikest kaalutlustest (22. juuni 2010. aasta kohtuotsus sideseadmed, T-153/08, EU:T:2010:248, punkt 58; 4. veebruari 2014. aasta kohtuotsus Sachi Premium-Outdoor Furniture *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Gandia Blasco (tugitool), T-357/12, ei avaldata, EU:T:2014:55, punkt 24, ja 17. novembri 2017. aasta kohtuotsus Ciarko *vs.* EUIPO – Maan (köögi õhupuhasti), T-684/16, ei avaldata, EU:T:2017:819, punkt 58).

76 Autori vabadusaste vaidlustatud disainilahenduse väljatöötamisel ei ole ainus tegur, mis määrab kindlaks disainilahenduse eristatavusele antava hinnangu, vaid see võimaldab hinnangut pehmendada (vt selle kohta 10. septembri 2015. aasta kohtuotsus käekotid, T-525/13, EU:T:2015:617, punkt 35, ja 4. juuli 2017. aasta kohtuotsus elektroonilise käekella rihm, T-90/16, ei avaldata, EU:T:2017:464, punkt 38). Selle mõju eristatavusele varieerub nimelt vastavalt pöördvõrdelisuse reeglile. Niisiis, mida suurem on autori vabadus, seda vähem piisab vastandatud disainilahenduste väikestest erinevustest asjatundlikule kasutajale erinevate üldmuljete jätmiseks. Ümberpöördult: mida piiratum on autori vabadus, seda enam on vastandatud disainilahenduste väikesed erinevused piisavad, et jätta asjatundlikule kasutajale erinev üldmulje. Teisisõnu tugevdab suur autori vabadusaste järeldust, et märkimisväärsete erinevusteta disainilahendustest jääb asjatundlikule kasutajale sama üldmulje ja

seetõttu ei ole vaidlustatud disainilahendus eristatav. Ümberpöördult: väike autori vabadusaste soodustab järeldust, et disainilahenduste piisavalt silmapaistvad erinevused jätavad asjatundlikule kasutajale erineva üldmulje ja seetõttu on vaidlustatud disainilahendus eristatav (vt selle kohta 9. septembri 2011. aasta kohtuotsus sisepõlemismootor, T-10/08, EU:T:2011:446, punkt 33; 13. novembri 2012. aasta kohtuotsus kütteradiaatorid, T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592, punkt 45, ning 21. juuni 2018. aasta kohtuotsus jalamatt, T-227/16, ei avaldata, EU:T:2018:370, punkt 54).

77 Käesoleval juhul asus apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 27–29 seisukohale, et autori vabadus toodete „sildihoidjad, sõidukisildid“ väljatöötamisel oli suur nii toote vormi kui ka kasutatava materjali seisukohast. Apellatsioonikoja hinnangul võib sõidukitele mõeldud sildihoidja esineda mis tahes geomeetrilises vormis, tingimusel et see võimaldab teavet esitleda; selle algkuju võib olla mitte ainult ristkülik, vaid see võib olla ka ruudu-, ringi- või ellipsikujuline; ja risküliku kuju tuleneb autori vabast valikust, mida ei määra ette kindlaks ei turg ega muud põhjused või piirangud. Apellatsioonikoda leidis, et sama kehtib materjalivaliku suhtes ja et sellega seoses võib juba plasti kasutamist käsitada autori vaba valikuna, mida ei määranud ette kindlaks ei turg ega muud põhjused või piirangud; ta märkis, et igal juhul ei esitanud pooled mingeid andmeid, mis räägiksid sellele hinnangule vastu.

78 Sellega seoses tuleb tõdeda, et hageja vastupidised argumendid ei ole üldse veenvad. Mis puudutab sõidukitele mõeldud sildihoidjate suurust või mõõtmeid, siis need ei saa käesoleval juhul autori vabadust piirata. Täpsemalt ei tõenda miski toimiku materjalides, et sellistesse sildihoidjatesse sisestatavad tehniliste andmetega lehed peavad tingimata olema A 4-formaadis. Kuigi see formaat on turul tavapärane, ei tulene sellest autori vabaduse asjakohast piirangut. Nimelt nähtub eespool punktis 75 viidatud kohtupraktikast, et üldine suund kasutada tehniliste andmetega lehti A 4-formaadis ja kujundada tooteid sellele vastavalt on disainilahenduse eristatavuse analüüsimisel asjakohatu. Pealegi ei ole hageja tõendanud ega isegi väitnud, et esinevad piirangud, mille seavad toote või selle osa tehnilisest funktsioonist tulenevad kohustuslikud omadused või selle toote suhtes kehtivad õiguslikud nõuded.

79 Lisaks väärib meeldetuletamist, et liidu kohus peab autori vabadusastet suureks või väga suureks, kui on võimalik kujutleda sama toote mitmesuguseid konfiguratsioone (vt selle kohta 13. novembri 2012. aasta kohtuotsus kütteradiaatorid, T-83/11 ja T-84/11, EU:T:2012:592, punktid 46–52), kui toote võib luua väga erineva kuju või värviga või väga erinevast materjalist (vt selle kohta 5. juuli 2017. aasta kohtuotsus Gamet *vs.* EUIPO – „Metal-Bud II“ Robert Gubała (uksekäepide), T-306/16, ei avaldata, EU:T:2017:466, punktid 45–47), kui asjaomase toote kirjeldus on väga lai ja see ei sisalda täpsustusi selle liigi või funktsioonide kohta (vt selle kohta 15. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus Promarc Technics *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – PIS (uksedetail), T-251/14, ei avaldata, EU:T:2015:780, punkt 55), või ka juhul, kui funktsioonist tulenevad piirangud, mis puudutavad teatud oluliste elementide olemasolu, ei saa märkimisväärselt mõjutada toote kuju ja üldist välimust, kuna toode võib esineda mitmesuguses vormis ja seda võib kujundada mitmel eri viisil (vt selle kohta 14. juuni 2011. aasta kohtuotsus paela külge kinnitatud kell, T-68/10, EU:T:2011:269, punktid 68 ja 69; 21. novembri 2013. aasta kohtuotsus El Hogar Perfecto del Siglo XXI *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Wenf International Advisers (korgitser), T-337/12, EU:T:2013:601, punktid 36–39, ning 29. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus Roca Sanitario *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet – Villeroy & Boch (ühe kangiga kraan), T-334/14, ei avaldata, EU:T:2015:817, punktid 45–52). Nii on see sisuliselt käesoleval juhul, eelkõige mis puudutab kasutatavat vormi ja materjali.

80 Sellest järeldub, et autori vabadusaste toodete „sildihoidjad, sõidukisildid“ väljatöötamisel on suur nii toote vormi ja suuruse kui ka kasutatava materjali seisukohast, nagu apellatsioonikoda vaidlustatud otsuse punktides 27–29 õigesti leidis.

81 Seega ei saa esimese etteheitega nõustuda.

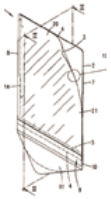
Üldmuljete võrdlus

82 Teises etteheites ei ole hageja rahul sellega, et apellatsioonikoda tuvastas vaidlustatud otsuse punktides 33 ja 34, et asjatundlik kasutaja ei pööra erilist tähelepanu pikkuse ja laiuse suhte erinevusele (käesoleval juhul suhe 2:1 või 2,2:1 A4-formaadi asemel) ning selle keelekese erinevale kujule, mis asub vaidlustatud disainilahenduse alumises osas ja nende disainilahenduste alumises osas, millele selle vastu tuginetakse. Hageja hinnangul on vaidlustatud disainilahendusel „piklik välimus ja see jätab mulje, mida võib peaaegu pidada elegantseks tagasihoidlikkuseks“, „autorile selle väljatöötamisel jäetud väikest vabadusastet arvestades on sellel kõrge kvaliteediga välimus“ ja see jätab „elegantse mulje piklikust ristkülikust“ ning „mõjub erinevalt lisas E ära toodud disainilahendusest õrna, tagasihoidliku ja mitteagressiivsena“, samas kui viimane jätab „raskepärase ja jämedakoelise mulje“ ning lisades A–E viidatud disainilahendused on kõik „välja töötatud jämedakoelisena ja ilma igasuguse harmooniata“, mis puudutab keeleosa ja silti sisaldava osa kombinatsiooni, mis annab tervikule kuju, ning jätavad „mulje kui jämedakoelisest ja käsitsi valmistatud tootest“, millel „puuduvad rafineeritus ja elegants“.

83 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt tuleneb disainilahenduse eristatavus asjatundlikule kasutajale jäävast erinevast üldmuljest või *déjà-vu*-efekti puudumisest seoses mis tahes varasema disainilahendusega, võtmata arvesse erinevusi, mis on niivõrd vähe silmatorkavad, et ei mõjuta nimetatud üldmuljet, olgugi et tegemist on enama kui tühiste detailidega, kuid võttes arvesse erinevusi, mis on sedavõrd silmatorkavad, et tingivad erineva üldmulje (vt 7. novembri 2013. aasta kohtuotsus hüppav kaslane, T-666/11, ei avaldata, EU:T:2013:584, punkt 29 ja seal viidatud kohtupraktika; 21. juuni 2018. aasta kohtuotsus jalamatt, T-227/16, ei avaldata, EU:T:2018:370, punkt 72, ning 29. novembri 2018. aasta kohtuotsus värvipüstol, T-651/17, ei avaldata, EU:T:2018:855, punkt 39).

84 Disainilahenduse eristatavuse hindamisel tuleb aluseks võtta üks või mitu varasemat disainilahendust vaadelduna kõikide varem avalikkusele kättesaadavaks tehtud disainilahenduste hulgas eraldi, mitte mitme varasema disainilahenduse üksikute elementide kombinatsioon (vt selle kohta 19. juuni 2014. aasta kohtuotsus Karen Millen Fashions, C-345/13, EU:C:2014:2013, punktid 25 ja 35, ning 21. septembri 2017. aasta kohtuotsus Easy Sanitary Solutions ja EUIPO *vs.* Group Nivelles, C-361/15 P ja C-405/15 P, EU:C:2017:720, punkt 61). Vastandatud disainilahenduste üldmuljete võrdlus peab põhinema sünteesil ja see ei või piirduda sarnasuste ja erinevuste loetelu analüütilise võrdlemisega. Selle võrdlemise aluseks tuleb võtta vaidlustatud disainilahenduses avalikustatud omadused ja see peab puudutama üksnes kaitstud omadusi, võtmata arvesse eelkõige tehnilisi omadusi, mis jäävad kaitse alt välja. Võrdlus peab puudutama disainilahendusi nende registreeritud kujul, ilma et kehtetuks tunnistamise taotlejalt saaks nõuda asjaomase disainilahenduse graafilist kujutist, mis oleks võrreldav vaidlustatud disainilahenduse registreerimise taotluses esitatud kujutisega (vt selle kohta 7. novembri 2013. aasta kohtuotsus hüppav kaslane, T-666/11, ei avaldata, EU:T:2013:584, punkt 30 ja seal viidatud kohtupraktika; 13. juuni 2017. aasta kohtuotsus Ball Beverage Packaging Europe *vs.* EUIPO – Crown Hellas Can (joogipurgid), T-9/15, EU:T:2017:386, punkt 79, ning 17. novembri 2017. aasta kohtuotsus köögi õhupuhasti, T-684/16, ei avaldata, EU:T:2017:819, punkt 43).

85 Käesoleval juhul võrdles apellatsioonikoda järgmisi disainilahendusi:

Vaidlustatud ühenduse disainilahendus, vaade 1	Varasem disainilahendus lisad A–D	Varasem disainilahendus Lisa E
		

86 Apellatsioonikoda ei võtnud vaidlustatud otsuse punktis 32 arvesse kehtetuks tunnistamise taotluse lisades A–D esitatud dokumentides ära toodud andmelehte, kuna asjatundliku kasutaja jaoks on selge, et sõidukitele mõeldud sildihoidjaid kasutatakse hindade eraldi näitamiseks, mistõttu üldmuljes ei omista ta konkreetsele tekstile tähtsust. Vaidlustatud otsuse punktis 33 asus apellatsioonikoda seisukohale, et nii vaidlustatud disainilahendus kui ka varasem disainilahendus koosnevad läbipaistvast pinnast, mille alla võib panna lehe; et nende algkuju on ristkülik, kusjuures pikkuse ja laiuse suhe on teatud määral erinev; et mõlema disainilahenduse alumises servas on parabooli kujuline keeleke; et kui varasemas disainilahenduses lõikub parabool ristküliku servadega, siis vaidlustatud disainilahenduses seevastu puudutab parabool ristkülikut, olles laiusega võrreldes veidi enam keskel. Apellatsioonikoda leidis siiski vaidlustatud otsuse punktis 34, et need erinevused on väga väikesed ega muuda kõnealusest kahest disainilahendusest jäävat üldmuljet. Tema hinnangul ei pööra asjatundlik kasutaja erilist tähelepanu ristküliku erinevale pikkuse ja laiuse suhtele, eelkõige kuna keeleke on peaaegu identse kujuga, ning asjaolu, et varasemas disainilahenduses laiub keeleke erinevalt vaidlustatud disainilahendusest mööda kogu alumist serva, ei ole üldse tähelepandav.

87 Sellega seoses leiab Üldkohus, et piisab, kui võtta arvesse varasemat disainilahendust, mis on ära toodud kehtetuks tunnistamise taotluse lisades B ja C esitatud dokumentides.

88 Kõigepealt tuleb märkida, et üldmuljet, mis vastandatud disainilahendustest jääb asjatundlikule kasutajale, domineerib läbipaistva pinnaga ristküliku algkuju, mille alumises servas on kolmnurkne keeleke. Nende kolme põhiomaduse sünergia tekitab sarnase üldmulje.

89 Seejärel tuleb tõdeda, et vastandatud disainilahenduste erinevused, mis seisnevad ristküliku kujulise ülemise osa veidi piklikumas pikkuse ja laiuse suhtes ning vaidlustatud disainilahenduse alumise kolmnurkse keelekese veidi kaarjamas või paraboolikujulisemas vormis ja laiusega võrreldes veidi enam keskses asendis, on suhteliselt vähesed.

90 Tuleb aga märkida, et hoolimata suhteliselt kõrgest tähelepanelikkuse tasemest ei pane asjatundlik kasutaja üksikasjalikult tähele väga väikesi erinevusi, mis võivad vastandatud disainilahenduste puhul esineda (vt eespool punkt 72).

91 Seetõttu ei saa need erinevused kõrvaldada *déjà-vu*-efekti, mis vastandatud disainilahenduste puhul tekib, arvestades nende ühiseid elemente, mis kuuluvad nende kõige nähtavamate ja tähtsamate elementide hulka (vt selle kohta 29. oktoobri 2015. aasta kohtuotsus ühe kangiga kraan, T-334/14, ei avaldata, EU:T:2015:817, punkt 74, ja 28. septembri 2017. aasta kohtuotsus Rühland *vs.* EUIPO – 8 seasons design (tähekesekujuline lamp), T-779/16, ei avaldata, EU:T:2017:674, punkt 43).

92 Seega tuleb järeldada, et niisugused erinevused ei ole piisavalt silmapaistvad, et iseenesest jätta asjatundlikule kasutajale üldmulje, mis erineb varasema disainilahenduse üldmuljest, võttes arvesse autori suurt vabadusastet disainilahenduse väljatöötamisel. Need erinevused ei saa seega vaidlustatud disainilahendust muuta eristatavaks.

93 Järelikult ei teinud apellatsioonikoda viga, kui ta küll võttis oma hinnangu andmisel hageja viidatud erinevusi arvesse, kuid asus seisukohale, et vastandatud disainilahendustest jääb asjatundlikule kasutajale sama üldmulje ja et vaidlustatud disainilahendus ei ole eristatav.

94 Teise etteheitega ei saa seega nõustuda.

95 Arvestades kõiki eespool toodud kaalutlusi, tuleb neljas väide põhjendamatuse tõttu tagasi lükata ja seega hagi tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

96 Vastavalt Üldkohtu kodukorra artikli 134 lõikele 1 on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kodukorra artikli 135 lõikes 1 on siiski ette nähtud, et kui õiglus seda nõuab, võib Üldkohus otsustada, et kaotanud pool kannab lisaks enda kohtukuludele vaid osa vastaspoole kohtukuludest või et temalt ei tule üldse kohtukulusid välja mõista.

97 Käesoleval juhul on hageja kohtuvaidluse kaotanud ja EUIPO on sõnaselgelt nõudnud, et kohtukulud mõistetaks välja hagejalt. Sellegipoolest, arvestades käesoleva juhtumi asjaolusid, eelkõige seda, et EUIPO edastas hagejale kahe kataloogi lehed segiaetud järjekorras (vt eespool punktid 28–39), nõuab õiglus kodukorra artikli 135 lõike 1 kohaselt, et kumbki pool kannab ise oma kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kaheksas koda)

otsustab:

1. **Jätta hagi rahuldamata.**

2. **Jätta Visi/one GmbH ja Euroopa Liidu Intellektuaalomandi Ameti (EUIPO) kohtukulud nende endi kanda.**

Collins Kancheva De Baere

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 13. juunil 2019 Luxembourgis.

Allkirjad

Sisukord

Vaidluse taust 2

Poolte nõuded 4

Õiguslik käsitlus 4

Esimene väide, et „varasema disainilahenduse“ avalikustamisega seotud tõendeid on hinnatud ebaõigesti, rikkudes määruse nr 6/2002 artikli 7 lõiget 1 4

Teine väide, et on rikutud määruse nr 6/2002 artikli 62 teise lause kohast õigust olla ära kuulatud 10

Kolmas väide, et on rikutud määruse nr 6/2002 artikli 62 esimesest lausest tulenevat põhjendamiskohustust 11

Neljas väide, et vaidlustatud disainilahenduse eristatavust on hinnatud ebaõigesti, rikkudes määruse nr 6/2002 artiklit 6 ja artikli 25 lõike 1 punkti b 12

Asjatundlik kasutaja 13

Autori vabadusaste 14

Üldmuljete võrdlus 16

Kohtukulud 18